

מי יקבל מה מן השלל אם ינצח הליכוד בהסתדרות

דוד לוי
הפועל

אפנה להחלשת משק העובדים ככל האפשר. משק העובדים אינו מתנהל ככלל הברה רגילה, בארצות-הברית למשל. כאשר היה צורך להקים תעשיית באיורי-פיתוח, הן קים אותן משק העובדים מבלי לשקול את שיקול הריווחיות. משק העובדים פעל שנים רבות כשהוא כפוף קודם לכל למי טרות החברתיות והלאומיות של תנועת העבודה, של הקמת המדינה. אילו היה פועל לפי שיקולי רווח והפסד בלבד, לא היו כיום עיירות-הפיתוח קיימות, ושורה ארוכה של חברות שבנו את המדינה מחוץ לגוש דן לא היו קיימות אף הן. הברה כמו אגד נותנת שירותים גם למקומות שד אליהם לא כדאי לה להסיע אוטובוסים. הפסדיה מכוסים באמצעות סיוע לא-כלכלי מצד המוסדות האחרים של חברת-העובד דים, וכן בסיוע הממשלה.

אם תשלוט מחר במדינה ובהסתדרות מיפלה החורטת על דיגלה את שיקולי הרווח בלבד, היא תורה לאגד לחדול לנר סוע לגליל ולנגב. מישרד-התחבורה לא יסייע בהקמת התחנה המרכזית, ולא יתן ערבויות לאגד להביא אוטובוסים חדשים. בנק הפועלים, שינהל עלידי איש חרות, לא יתן אשראי לאגד בלי ביטחונות טובים. התוצאה הבלתי-נמנעת: אגד תצמצם את שירותיה, תיקלע לקשיים כספיים, תתמוטט.

אסון היועץ המיובא

כ אשר ישיבט שרשיכון ליברלי, הוא יחול לטיע לחברות-הבנייה כמו שר כון עובדים, שבנו בגליל ובדרום. מנהל בנק הפועלים, איש חרות, ידרוש משיכון עובדים לשלם מייד את החובות, וכך תע שג גם סולל-בונה בהנהלת דוד שטרן, שלה חייבת שיכון-עובדים 200 מיליון ליר רות: התוצאה: שיכון-עובדים תמוטט.

מול כל אלה יישב התעשיין שימחה אר לך עם התעשיין בומה שביט ועם היועץ הכלכלי שהביאו מארצות-הברית, מילטון פרידמן, היועץ המיוחד לשלטון האיומה בדיקטטורות, זו של ציילי, אדם זה מושם כיום ללעג ולקלס באמריקה. שכן כיום איש אינו מוכן עוד לשמוע תיאוריות של יוזמה חפשית ואי-התערבות המדינה במשק. העובדה שהוא יהיה היועץ של הליכוד שישלש בהסתדרות, רק מחזקת את הצעד הבלתי-נמנע: משק העובדים ית-מוטט, ויגורר אחרינו את המדינה כולה.

ייתכן ששינאח הסתדרות-העובדים-הל-אומית והתעשיינים והמעבידים את משק העובדים כה גדולה, עד שהם מוכנים לח-זור על מעשהו של שמשון, למוטט את העמודים שעליהם ישען הבית שבו הם חיים. מתן רוב בהסתדרות למיפלגות ה-דוגלות בפירוקה, יהיה צעד נוסף בטריוף-הדעת הלאומי, שחגג את שיאו בבחירות האחרונות לכנסת.

של משק העובדים הוא כ-19% מכלל התור צר הנקי של המשק כולו. יש ענפים שבהם מהווה משק העובדים רוב מוחלט, כמו למשל החקלאות, שבה הוא מייצר 72% מכלל התוצר במשק. בענף הבנייה — 23%; בתעשייה — 16.5%; בתחבורה — 20.3%; במיסחר, בבנקאות — 15%. מיספרים אלה אינם אמרים כה הרבה כמו הגופים השולטים, למעשה, בענפים שלמים. התייחסן תחבורה בישראל בלי אגד ודן? הייתכן שירות בריאות בלי קופת-החולים של ההסתדרות? הייתכנו גידולים חקלאיים בלי הגופים ההתיישבו-תיים, בלי תנובה? השליטה על כל אלה יכולה לעבור ב-22 ביוני לידי הליכוד ו-ד"ש. שינוי זה אינו דומה לשינוי שיחול במצב החברות הממשלתיות כאשר תעלה ממשלה הליכוד לשלוט בהן. ראשית, החב-

עמית (עם תמיר)
המנהל

רות שייכות למדינה ולא לגוף של איגור דים מיקצועיים המארגן את העובדים נגד המעבידים, כאשר הליכוד מייצג את המע-בידים. המדינה אינה אירגון עובדים, ומ שום כך מתייחס אליה הליכוד כמו אל התאחדות-בעלי-תעשייה נוספת. אולם משק העובדים הוא מכשיר רבי-עוצמה בידי האיגודים המיקצועיים במא-בס נגד המעבידים להטבת שכר ותנ-אים. הליכוד מייצג את המעבידים ב-מיפלה הליברלית, וכמוהו גם ד"ש, המ-ייצג את המעבידים ואת מנהליה-החברות. שתי מייפלות אלה, המייצגות את המעבי-דים, תהיינה מעוניינות להתליש את כוח השכירים ואירגוניהם, ולכן הן מטיפות להפרדה בין משק העובדים לבין האיגור דים המיקצועיים. משום כך הן גם תש-

כל מה שדרוש לשם מהפכה בהסתדרות הוא עלייה של הליכוד ל-30% ומתן יותר מ-20% לד"ש, על חשבון מחיקת הל"ע ונדידת קולות מן המערך לד"ש. למעשה דרושה למהפכה בהסתדרות תזווה קטנה יותר מזו שקרתה בכנסת. תזווה כזו תמי לליכוד בסיוע ד"ש.

כדי להקל על המהפכה יציב הליכוד בראש רשימתו את דוד לוי, חבר-כנסת מבית-שאן, פועל-לשעבר במפעלי טכס-טיל בית-שאן, הנהנה מפופולריות רבה ביותר בין השכירים. דיעותיו של דוד לוי בשאלות שכר ומאבק מיקצועי הן, למע-שה, דיעות רק"ח.

דיעות אלה של לוי מביאות לליכוד קר לות רבים, תוך שראשי הליכוד יודעים שאין אלה הדיעות של המיפלה. רק לפני חודש פנה אחד מראשי המיפלה, עורך-הדן אברהם נאמן, במכתב גלוי לראשי מיפלתו, בבקשה שתסתייג מדיעותיו של לוי. נאמן קבע במכתבו, כי עמדות מיפ-לגתו בשאלות הכלכליות היו מאור-מתמיד ומניות, וכי לוי מטף לדעות שמאלניות

משג (עם רכין)
העסקן

ב בוקר ה-22 ביוני, למחרת יום הבחירות להסתדרות, עלולה לחול אור תה הפיכה שהלה בכנסת. אולם הפעם, בניגוד לבחירות לכנסת, המאבק הוא על עמדות-כוח אמיתיות. די רק לתאר את אברהם אלדן מקרן תר"ח כמנכ"ל בנק הפועלים; את הקבלן דוד שטרן כמנכ"ל סולל-בונה; את הקבלן אהרון רובינשטיין כמנכ"ל שיכון עובדים. את שלמה אליהו כמנכ"ל חברת-הביטוח הסנה, יצחק שמיר כמנכ"ל קונצרן כור, ואפילו את יגאל גריפל מבית-ר כמנהל הפועל. אין זה חלום בלהות, זוהי אששות ריאלית, אם יצ-ביעו בוחריו ההסתדרות כפי שהצביעו ל-כנסת.

חלוקת הקולות כיום בהסתדרות היא כזו: המערך — 58.31%; הליכוד — 22.74%; ל"ע — 5.97%; העובד הדתי — 4.26%; רק"ח — 2.41%; מוקד — 1.72%; מרי — 0.75%; ברית השמאל — 0.27%; פנתרים שחורים — 1.62%; התנועה לאחוזת — 0.91%; בחירות אישיות — 0.31%; ברית יוצאי תימן — 0.42%; רשימת ה-תימנים — 0.31%.

לקראת הבחירות ל-22 ביוני חלו כמה שינויים מרי, ברית השמאל ומוקד נמ-צאות, למעשה, בגוש אחד מאז הבחירות לכנסת, ומישקלו 2.75%; ל"ע ורשימות אחוה, בחירות אישיות וברית יוצאי תי-מן הקימו גוש אחד שמישקלו 7.61%.

הבחירות לכנסת הורו על תזווה של כור הרים מן המערך לליכוד, בעיקר שכירים מעדות המזרח המשתכרים בדרגות הש-כר הנמוכות, ועל תזווה של בוחרים מן המערך לד"ש, בעיקר שכירים יוצאי אר-צות אירופה בדרגות השכר הגבוהות. הב-חירות לכנסת הורו על מעבר בוחריו ל"ע אל ד"ש, וכימעט היעלמותה של המיפלה.